

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/34/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5814010324
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5814010324.3

Rozhodnutie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a JUDr. Moniky Liptákovej na verejnom zasadnutí konanom 23. septembra 2021 prejednal odvolanie podané obžalovaným T. P. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 4T/24/2014-786 z 13.4.2021 a takto

r o z h o d o l i :

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného T. P. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Námestovo č.k. 4T/24/2014-786 z 13.4.2021 bol obžalovaný T. P. uznaný za vinného zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., na skutkovom základe, že

dňa 25.9.2012 v čase okolo 10:00 h. v Čimhovej po tom, ako po vzájomnej dohode so I. G., nar. X.XX.XXXX, užíval pracovný stroj - šmykom riadený nakladač GEHL, rok výroby 2009, VIN:GHL05640C00507529, na ktorý uzatvoril dňa 8.2.2011 I. G. leasingovú zmluvu č. LZF/11/00675 so spoločnosťou ČSOB Leasing, a.s., Panónska cesta 11, 852 01 Bratislava, zaplatil tri splátky, neskôr už neplatil, následne čoho si leasingová spoločnosť v zmysle uvedenej leasingovej zmluvy uplatnila vlastnícke právo na predmet leasingu, v uvedený deň odovzdal pracovníkovi zmluvného partnera ČSOB Leasing, a.s., spoločnosti OZAS Finance, SR nezistený pracovný stroj nezisteného výrobcu namiesto nakladača GEHL, ktorý bol predmetom leasingu, čím spoločnosť ČSOB Leasing, a.s., Panónska cesta 11, 852 01 Bratislava, IČO: 35 704 713, spôsobil škodu vo výške 25.665,- Eur.

Za tento trestný čin bol obžalovaný odsúdený podľa § 221 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov s podmieňaným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu vo výmere 24 mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd odkázal poškodenú spoločnosť ČSOB Leasing a.s. so sídlom Panónska cesta 11, 852 01 Bratislava, IČO: 35 704 713 s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie obžalovaný. V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu poukázal na skutočnosť, že za prípadné poškodenie, zničenie, straty, odcudzenie alebo predčasné opotrebovanie predmetu leasingu nesie zodpovednosť titulom ručenia za neplnenie podmienok leasingovej zmluvy leasingovým nájomcom I. G. a teda nemôže ani v teoretickej rovine dôjsť ku škode úmyselným konaním obžalovaného a že ku škode nedošlo ani v praktickej rovine preukazuje judikovaná pohľadávka proti obžalovanému aj I. G.. V ručiteľskej listine ku leasingovej zmluve zo dňa 8.2.2011 je dohodnuté, že obžalovaný ručí za všetky záväzky dlžníka I. G. podľa leasingovej zmluvy. V ručiteľskej listine je uvedené, že T. P. prehlasuje veriteľovi ČSOB leasing, a.s., že ho uspokojí, ak dlžník I. G. nesplní svoj záväzok zaplatiť veriteľovi niektorú z pohľadávok vzniknutých na základe leasingovej zmluvy č. LZF/11/00675, ktorá bola uzavretá medzi veriteľom a dlžníkom dňa 8.2.2011 a

ktorej predmetom je prenájom šmykom riadeného nakladača GEHL rok výroby 2009. V článku I ods. 3 druhá veta ručiteľ vyhlasuje, že ručí za všetky záväzky dlžníka podľa zmluvy. Leasingový nájomca prestal platiť splátky v čase, kedy strojom disponoval obžalovaný. Leasingová spoločnosť s ním vypovedala zmluvu a od obžalovaného prevzala predmet zmluvy-nakladač. To bol prvý fyzický vizuálny kontakt leasingovej spoločnosti s predmetom nájmu. Napriek tomu začala tvrdiť, že vrátený jej bol iný stroj. Zdôraznil, že on odovzdal jediný stroj takéhoto typu, ktorým disponoval a ktorého históriu poznal, čo tvrdí prokurátor kontinuálne doteraz. Nestotožnil sa s vyhodnotením svedeckej výpovede svedka I. G. v neprospech obžalovaného, ktorého výpovede považuje súd za vierohodné a postačujúce na rozhodnutie o vine. V tejto súvislosti v odvolaní poukazuje na výpovede ďalších svedkov vypočutých v konaní, ktorí podľa jeho názoru vypovedali v jeho prospech (JUDr. K. T. N., C. A., Jozef J., S. J., T. J., K. Z., S. P., O. C., T. U., O. D.). V trestnej veci je podľa jeho názoru najdôležitejšie, či došlo k zámene stroja. On kontinuálne tvrdí, že išlo stále o jeden a ten istý stroj. Všetci svedkovia tvrdili, že obžalovaný mal taký stroj iba jeden, že bol najskôr u A., potom u neho, u G. ho nevideli, lebo ho mal krátko a keďže naň nebol schopný zohnať prácu, požičal ho naspäť jemu za splácanie splátok leasingu. Prokurátor na poslednom hlavnom pojednávaní dňa 13.4.2021 sa vyjadril, že svedkovia nepotvrdzujú prakticky nič. Ide o typicky stereotypné uvažovanie prokurátora, nakoľko z hľadiska praktického výkonu obhajoby neexistuje žiadna iná reálna možnosť ako dokázať nekonanie, v prípade obžalovaného jeho nekonanie v trestnoprávnej rovine. Domáha sa, aby v obžalobe tvrdené skutkové okolnosti o excese, ktorým je zámena stroja, mu bola preukázaná, nakoľko on o žiadnej zmene nevie. On nie je schopný preukázať dôkazom opaku, argumentom „e contrario“ absenciu excesu, absenciu protiprávneho, resp. trestnoprávneho konania už z princípu a podstaty veci samej. Najtesnejšie a najbližšie v konkrétnom prípade je možné dokázať nevinu len tým, že dôkazy budú zamerané na kontinuitu konkrétneho stroja, na jeho technický stav, na prakticko-technickú stránku veci, koľko vlastne mal takýchto strojov, aby ich vôbec mohol zameniť. V konaní boli vypočutí svedkovia, ktorí s malými obmenami tvrdili v podstate jeden dej, potvrdzovali kontinuitu stroja od A. po obžalovaného P., či už išlo o osoby z obce, bývalú manželku, zamestnancov, všetko osôb dobre poznajúcich stav veci. Uviedol, že svedok G. poprel zodpovednosť ešte aj za prekladanie podkladov leasingovej spoločnosti a presunul ju na dnes zomrelého pôvodného vlastníka stroja A.. Fotodokumentácia, ktorá bola predložená leasingovej spoločnosti bola stiahnutá z internetu, týkala sa nejakého iného virtuálneho katalógového stroja, aby leasingová spoločnosť nevidela skutočný dezolátny, no stále funkčný stav stroja, ktorý bol práve ten stroj, s ktorým bola kvázi „konfrontovaná“ a prekvapená, že ide o iný po jeho prevzatí z rúk obžalovaného. Ako sa dá stotožniť s dôveryhodnosťou takej výpovede, v ktorej popiera ešte aj predkladanie falošných dokladov leasingovej spoločnosti. Obžalovaný rozhodnutie o vine vníma veľmi citlivo, nie je schopný sa s ním stotožniť a nechápe ako všetky dôkazy vykonané v jeho prospech mohli byť vyvrátené jediným svedectvom osoby, proti ktorej smerovalo trestné oznámenie, ktorá bola motivovaná benefitom vlastnej beztrestnosti a to všetko za skutok, ktorý bol zmluvne dohodnutý v prípade, ak konanie obžalovaného by bolo preukázané. Opakovane spochybňuje dôveryhodnosť svedka I. G., ktorý ku svojej účelovej výpovedi bol dostatočne motivovaný benefitom vlastnej beztrestnosti, napriek porušovaniu platobnej disciplíny vo vzťahu k poškodenému, pričom jeho nesplácanie leasingových splátok trestnoprávne posudzované nie je a celé trestné konanie a skutková veta o zámene stroja je založená len na jeho vyhlásení, v rozpore s vykonanými dôkazmi, najmä svedeckými výpoveďami jednoznačne preukazujúcimi, že on nikdy nedisponoval dvoma obdobnými strojmi, aby vôbec mohlo fyzicky a reálne dôjsť ku ich zámene. Zdôraznil tiež, že na základe zmluvne zodpovednosti medzi poškodeným, svedkom I. G. a ním nie je daná trestná zodpovednosť jeho (obžalovaného, ručiteľa) za prípadné poškodenie, za zničenie, za stratu, za odcudzenie, ani za predčasné opotrebovanie stroja, ktorý bol predmetom leasingu. Rovnako pripomenul, že poškodená leasingová spoločnosť má proti obžalovanému judikovanú pohľadávku. Poukázal tiež na protichodnosť tvrdení prokurátora súvisiacich s jeho úmyslom. Prokurátor tvrdí, že on poznal históriu užívania stroja a jeho úkony pri prijatí ručiteľského záväzku mu dávali všetky potrebné vedomosti o právnych vzťahoch, ktoré s tým súvisia, že presne vedel, o aké vzťahy ide a čo je predmetom snaženia poškodeného, čo ale vylučuje úmysel obžalovaného poškodiť leasingovú spoločnosť pre následok vo forme zodpovednosti za ručiteľský záväzok za akékoľvek poškodenie, zničenie alebo stratu stroja. On nemohol mať znalosti o objektívnej zodpovednosti za škodu (úmysel v trestnom konaní) a zároveň konať tak, aby priviedol uplatnenie tejto zodpovednosti (je proti nemu judikovaná pohľadávka v občianskoprávnom konaní) a ide o protichodné a vzájomne sa vylučujúce hodnotenie konania obžalovaného. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa domáha, aby medzi poškodeným, svedkom G. a ním bol uznaný súkromnoprávny vzťah a skutok bol posudzovaný podľa § 221 ods. 2 Tr. zák., lebo nejde o škodu značnú podľa § 221 ods. 3 Tr. zák. Poškodený pri uzatváraní leasingového vzťahu ku stroju neuskutočnil ani len najzákladnejšiu opatrnosť vo forme reálnej identifikácie stroja, neuskutočnil jeho

obhliadku a nemá žiadnu vlastnú fotodokumentáciu ku jeho stotožneniu. Takéto konanie poškodeného je neospravedliteľné a v takomto prípade orgány činné v trestnom konaní a sudy by mali trvať na tom, aby na ochranu svojich majetkových záujmov primárne dbal predovšetkým poškodený ako účastník súkromnoprávneho vzťahu. Poškodený nevysvetlil, prečo nepostupoval obozretne, prečo nedodržiaval aspoň elementárne zásady opatrnosti, obzvlášť, keď ich zanedbaním mohli byť a v prípade preukázania skutku boli ľahko dosiahnuteľné prostriedky. Ak nie je dodržaná obvyklá miera opatrnosti, mala by niesť zodpovednosť poškodená osoba a v týchto prípadoch dochádza k aplikácii princípu ultima ratio, ktorý vymedzuje trestné právo ako najkrajnejší prostriedok. Je toho názoru, že skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, je súkromnoprávnym vzťahom a ak sa stal prečin, je potrebné ho posudzovať podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. Navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu, prípadne aby sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

Na podklade podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Krajský súd na tomto mieste pripomína, že Okresný súd Námestovo rozsudkom, sp.zn. 4T/24/2014 z 20.4.2018 obžalovaného podľa § 285 písm. b) Tr. zák. oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry v Námestove sp.zn. Pv 281/13/5507-36 z 12.12.2014 pre skutok kvalifikovaný ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. Na základe odvolania podaného prokurátorom Krajský súd v Žiline uznesením, sp.zn. 3To/77/2018 z 31.1.2019, napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b) a c) Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Okresný súd v ďalšom konaní v poradí druhým rozsudkom sp.zn. 4T/24/2014 z 24.1.2020 rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. por. Na základe odvolania prokurátora Krajský súd v Žiline uznesením sp.zn. 3To/62/2020 z 10.9.2020 napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Treba uviesť, že súd prvého stupňa sa v ďalšom konaní čiastočne riadil právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v uzneseniach, sp.zn. 3To/77/2018 z 31.1.2019 a sp.zn. 3To/62/2020 z 10.9.2020 v otázkach procesného aj hmotného práva.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný T. P.. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného trestného činu zistenia, ktoré sú správne.

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolateľka sa nestotožnila so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaného skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Odvolací súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Obžalovaný odvolanie založil aj na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa v pôvodnom konaní pred zrušením v poradí prvého aj druhého oslobodzujúceho rozsudku. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Odvolací súd zdôrazňuje, že obžalovaný primárne namieta v podrobnom odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

Odvolací súd nezistil, že hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa nebolo založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne. Nezistil, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa nie sú logicky odôvodnené. V dôsledku tohto zistenia nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že odvolateľ na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

V okolnostiach danej veci krajský súd uvádza, že vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach zrozumiteľne odôvodnil svoje skutkové a relevantné právne názory na prejednávanú trestnú veci a analýzou napadnutého rozsudku, ako i konania, ktoré mu predchádzalo, po preskúmaní predloženého súdneho a vyšetrovacieho spisu dospel k záveru, že neexistujú žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli podkladom pre zmenu názorov krajského súdu vyjadrených v rozhodnutiach sp.zn. 3To/77/2018 z 31.1.2019 a sp.zn. 3To/62/2020 z 10.9.2020.

Spoločnosť ČSOB Leasing, a.s., uzatvorila s dlžníkom I. G. (ďalej len Dlžník) dňa 8.2.2011 Leasingovú zmluvu č. LZF11/00675. Predmetom financovania leasingovej zmluvy bol použitý stroj: Šmykom

riadený nakladač GEHL r.v. 2009, VIN: GH05640C00507529. Kúpna cena predmetu financovania predstavovala 35.880,00,- Eur s DPH, pričom Dižník uhradil prvú zvýšenú splátku vo výške 10.764,00,- Eur s DPH. Súčasťou Leasingovej zmluvy bola Dohoda o platbách nájomného k zmluve č. LZF 11/00675, na základe ktorého sa Dižník zaviazal splácať spoločnosti ČSOB Leasing, a.s., pravidelné mesačné splátky spolu 44, každú vo výške 731,33,- Eur a to k 7. dňu v mesiaci, počnúc 7.3.2011. Dňa 8.2.2011 spoločnosť ČSOB Leasing, a.s., uzatvorila so I. G. a obžalovaným T. P. ručiteľskú listinu, v ktorej obžalovaný prehlásil spoločnosti ČSOB Leasing, a.s., že ručí za všetky záväzky I. G. vyplývajúce z leasingovej zmluvy. Neoddeliteľnou súčasťou Leasingovej zmluvy boli aj Všeobecné zmluvné podmienky finančného leasingu ČSOB Leasing, a.s. pre stroje a zariadenia 02/10. Dižník nedodrжал platobnú disciplínu, na ktorú sa zaviazal v predpise splátok a hrubo tak porušil dohodnuté zmluvné podmienky. Dižník uhradil prvých 16 splátok, 17. splátku uhradil vo výške 17,84,- Eur dňa 28.2.2012 a nasledovné splátky neuhradil vôbec. Z dôvodu neuhradenia 17. - 21. splátky spoločnosť ČSOB Leasing, a.s. vypovedala Leasingovú zmluvu ku dňu 8.2.2012, čo vyplýva z Ukončenia Leasingovej zmluvy č. LZF 11/00675 zo dňa 8.2.2012. V súlade s bodom 4.4.1 Všeobecných zmluvných podmienok platí, že ak leasingový nájomca mešká 25 a viac dní so zaplatením leasingovej splátky, zmluvnej pokuty alebo úroku z omeškania, a to i čiastočne, je spoločnosť ČSOB Leasing, a.s., oprávnená vypovedať zmluvu. Podľa bodu 4.7.1 Všeobecných zmluvných podmienok tiež platí, že ak leasingový nájomca mešká s úhradou leasingovej splátky, a to i čiastočne, bez ohľadu jej čiastočného neskoršieho zaplatenia, t.j. ak ktorákoľvek takto splatná splátka nebude v 150. deň odo dňa splatnosti v plnej výške pripísaná na účet ČSOB, skončí sa leasingová zmluva automaticky 150 deň odo dňa splatnosti nezaplatenej splátky, ibaže by ČSOB Leasing písomne vyhlásil, že na ďalšom pokračovaní leasingovej zmluvy trvá. Pokiaľ leasingová zmluva bude ukončená automaticky podľa tohto článku Všeobecných zmluvných podmienok, je leasingový nájomca povinný vrátiť predmet leasingu vrátane dokladov a príslušenstva, ktoré je neoddeliteľnou súčasťou predmetu leasingu, do sídla ČSOB Leasing najneskôr 155. deň odo dňa splatnosti nezaplatenej splátky, pokiaľ ČSOB Leasing neurčí inak. V zmysle čl. 1.5.2. predmet leasingu je vo výlučnom vlastníctve ČSOB Leasing a leasingový nájomca, pokiaľ na neho nebude prevedené vlastnícke právo podľa čl. 4, nesmie predmet leasingu predať, založiť alebo akýmkoľvek spôsobom zaťažiť v prospech tretích osôb, ani darovať.

Krajský súd sa stotožnil s názorom prokurátora, že v posudzovanom prípade sa nerieši prípad pokračovania v leasingových splátkach po poškodení, zničení, strate, odcudzení alebo predčasnom opotrebení predmetu leasingu. Všetky tieto zmluvné dojednania už boli bezpredmetné, pretože išlo o situáciu, keď leasingovému nájomcovi pre neplatenie splátok sa odnimal predmet leasingu. Leasingová spoločnosť (leasingový prenajímateľ) nežiadala ďalšie splátky, ale ukončila zmluvný vzťah a uplatňovala si výkon svojho vlastníckeho práva k veci. Na posúdenie veci je právne irelevantné, kto a akým spôsobom zodpovedal počas trvania leasingového nájmu za škody na prenajatej veci, ani spôsob, akým mali byť platené leasingové splátky.

Na posúdenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného nemá vplyv ani tzv. judikovaná pohľadávka, ktorou bola vyriešená náhrada za nedodržanie zmluvných podmienok súvisiacich s vyúčtovaním predčasne ukončenej leasingovej zmluvy LZF 11/00675, pričom celkový nedoplatok so započítaním dodatočne uhradených súm vo výške 777,67,- Eur a 547,67,- Eur (tieto dokonca po odobratí stroja uhradil obžalovaný) predstavoval sumu 13.704,64,- Eur (rozsudok Okresného súdu Námestovo sp.zn. 2Bc/37/2013 z 3.4.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 13Cob/132/2015 z 28.10.2015).

Obžalovanému sa kladie za vinu, že po tom, ako po vzájomnej dohode so I. G. užíval pracovný stroj - šmykom riadený nakladač GEHL, rok výroby 2009, VIN:GH05640C00507529, na ktorý uzatvoril dňa 8.2.2011 I. G. leasingovú zmluvu č. LZF/11/00675 so spoločnosťou ČSOB Leasing, a.s., Panónska cesta 11, 852 01 Bratislava, zaplatil tri splátky, neskôr už neplatil, následne čoho si leasingová spoločnosť v zmysle uvedenej leasingovej zmluvy uplatnila vlastnícke právo na predmet leasingu, dňa 25.9.2012 odovzdal pracovníkovi zmluvného partnera ČSOB Leasing, a.s., spoločnosti OZAS Finance, SR nezistený pracovný stroj nezisteného výrobcu namiesto nakladača GEHL, ktorý bol predmetom leasingu.

Z protokolu o odovzdaní a prevzatí vozidla spísaného pracovníkom zmluvného partnera ČSOB Leasing, a.s., S. J., vyplýva, že stroj, ktorý odovzdal obžalovaný bol nefunkčný, mal pokazený motor, ktorý sa

nachádzal mimo stroja, karoséria nanovo nastriekaná žltou farbou, na stroji chýbal štítok s výrobným číslom, interiér vozidla zničený, vyrabovaný, stroj nemal EČV, ani technický preukaz.

V zmysle uzavretej leasingovej zmluvy predmetom leasingu bol použitý stroj: šmykom riadený nakladač GEHL, r.v. 2009 v hodnote 35.880,00,- Eur. K predmetu leasingu bol vypočutý svedok I. G., ktorý po tom, ako mu bola predložená fotodokumentácia z obhliadky stroja, jednoznačne uviedol, že stroj, ktorý je na predložených fotografiách, určite nie je stroj, ktorý on leasingoval. Tam sa jednalo o nový stroj, rok výroby 2009 a na fotografiách je nejaký starý stroj, s určitosťou to nie je stroj, ktorý mal ako predmet leasingu. Svedok na hlavnom pojednávaní stroj podrobnejšie popísal. Podľa vyjadrení svedka stroj bol zánovný. Nepamätá si nič také, že by na ňom nejaká časť nefungovala. Stroj bol plne kompletný. Stroj mal paletizačné vidly a lyžicu. Mal okná, sedačku. Myslí si, že tieto zariadenia mal stroj od začiatku. Stroj bol žltej farby, mriežka vpredu nebola a stroj mal všetky sklá z bokov mriežky. Mal miešačku na betón. So strojom sa pracovalo po Orave. To, že ten stroj nie je ten, ktorý brali na leasing, by mohol potvrdiť jeho otec. Svedok zároveň uviedol, že on stroj používal na prácu v stavebníctve. Keď prišla kríza, nemal prácu, tak ho na žiadosť požičal obžalovanému s tým, že bude za stroj platiť aj leasingové splátky. Svedok uviedol, že obžalovaný mu vyslovene povedal, že tento stroj má na robotách na južnom Slovensku a že leasing za uvedený stroj platiť bude. Keď ho kontaktovala leasingová spoločnosť pre neplatenie leasingových splátok, povedal im, kde je stroj, ale stroj tam nebol. On by stroj leasingovej spoločnosti dal, ale už nebol u obžalovaného. Stroj videl naposledy asi tri mesiace predtým, ako ho prišla zobrať leasingová spoločnosť.

Neobstojí argument obžalovaného, že v konaní nebolo preukázané, či vôbec došlo k záмене strojov, keďže leasingová zmluva bola uzavretá bez fyzickej obhliadky stroja, len na základe dokladov a fotodokumentácie poskytnutej I. G..

V okolnostiach danej veci aj krajský súd poukazuje na výpoveď samotného obžalovaného, ktorý ako správne poznamenal prokurátor, rovnako poznal históriu stroja. Obžalovaný vyslovene uviedol, že on stroj kúpil od A.. Chvíľu na ňom robil, potom ochorel, ležal v nemocnici a sám nevedel, či ešte bude vládvať vykonávať prácu. Preto ho chcel A. vrátiť, s čím on nesúhlasil. Počas jeho pobytu v nemocnici A. vybavil leasing s tým, že ho na leasing zobral G. a z neho urobili ručiteľa. G. na ňom chvíľu robil, potom mu ho vrátil, že nemá dostatok práce. On taktiež na ňom chvíľu robil, ale stroj však nebol taký výkonný ako predtým. Potom sa pokazil. Išlo o totožný stroj, ktorý mu pán G. požičal. Bol to ten istý stroj, ktorý od A. kúpil. Ten stroj bol u neho na dvore, rozobral ho, pozváral, leasing sa naň neplatil.

Všeobecne treba pripomenúť, že výpoveď obžalovaného je dôkazom rovnocenným s ostatnými dôkazmi. Obsah výpovede obžalovaného je zároveň formou jeho obhajoby, pričom krajský súd neopomína, že obžalovaný sa môže brániť spôsobom, ktorý uzná za vhodný, a teda i tvrdeniami, ktoré sa nezakladajú na pravde. Pravdivosť tvrdení obžalovaného je však potrebné vyvrátiť procesne relevantnými dôkazmi a zistením skutkového stavu veci, o ktorom nie sú pôvodné pochybnosti a ktoré zároveň vyvracajú výpoveď a obhajobu obžalovaného.

Ani krajský súd sa nestotožnil s obhajobou obžalovaného, že sa nedopustil konania, ktoré mu je kladené za vinu. Je pochopiteľné, že obžalovaný popiera spáchanie súdeného skutku. Využíva tak svoje zákonné právo hoci aj beztrestne klamať. Výpoveď obžalovaného musí súd vždy posudzovať s rešpektom a s ohľadom aj na to, že môže uvádzať nepravdu a tú prezentovať ako jedinou pravdu - svoju. Preto je vždy v prioritnom záujme obžalovaného predložiť súdu svoje alibi, a tak dodať svojim vyjadreniam „punc úplnej pravdivosti“.

V predmetnej veci obhajoba, a to ani pri výraznej snahe, nepreukázala, že by svedok I. G. vypovedal nepravdu o podstatných okolnostiach spáchania súdeného skutku a že svojou výpoveďou úmyselne nepravdivými informáciami si nechcel prívodiť vlastné trestné stíhanie.

Podľa názoru odvolacieho súdu svedok I. G. presvedčivo usvedčuje obžalovaného zo spáchania súdeného skutku a krajskému súdu nie sú známe žiadne skutočnosti spochybňujúce vierohodnosť jeho výpovedí. Výpovede svedka sú v súlade s ďalšími dôkazmi vykonanými v danej veci, najmä listinnými dôkazmi. V uvedených súvislostiach treba pripomenúť, že menovaný svedok bol riadne poučený o význame svedeckej výpovede, aj o trestných následkoch krivej výpovede, naviac svedok pred okresným súdom zložil prísahu.

Z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise je zistiteľné, že dodávateľom predmetu leasingu, t.j. šmykom riadeného nakladača zn. GEHL, bol samotný obžalovaný. Obžalovaný ako predávajúci na základe kúpnej zmluvy zo dňa 8.2.2011 predal nakladač GEHL kupujúcemu - ČSOB Leasing, a.s. za kúpnu cenu 35.880,00,- Eur. Obžalovaný ako predávajúci záväzne prehlásil, že je vlastníkom nakladača. Obžalovaný podpísal aj dohodu o postúpení a započítaní pohľadávok k zmluve č. LZF 11/00675, ručiteľskú listinu. Obžalovaný vystavil faktúru č. 110013 na sumu 25.116,- Eur, na základe ktorej fakturoval ČSOB Leasing, a.s., šmykom riadený nakladač GEHL 5640, VIN: Z ako aj presuvný podkop CanginiBene CX2,6. V spise sa nachádza aj príjmový pokladničný doklad zo dňa 8.2.2011 vystavený obžalovaným, z ktorého vyplýva, že obžalovaný (T. P., LUCHO, 027 12 F. XXX) prijal od I. G. sumu 10.764,- Eur ako čiastočnú úhradu faktúry VF 110013. V spise sa nachádza aj výdavkový pokladničný doklad zo dňa 8.2.2011 vystavený I. G., z ktorého je zistiteľné, že I. G. vyplatil obžalovanému (T. P., LUCHO, F. 151) sumu 10.764,- Eur za úhradu faktúry FA 110013. K špecifikácii predmetu leasingu sa v spise nachádza aj listinný doklad označený ako „Podklad pre rozhodnutie“, z ktorého je zistiteľné, že predmetom leasingu mal byť šmykom riadený nakladač GEHL, r.v. 2009, 540 motohodín, lyžica, palet., VD podkop, malo ísť o takmer nový stroj s príslušenstvom od dodávateľa T. P.. LUCHO.

Neobstojí ani argument obžalovaného, že pri uzatváraní leasingovej zmluvy konal I. G. a nie obžalovaný, nakoľko bol v tom čase hospitalizovaný v nemocnici. Na č.l. 240 spisu sa nachádza kópia osvedčenia o pravosti podpisu obžalovaného, z ktorého vyplýva, že dňa 8.2.2011 v Ružomberku pred pracovníčkou poverenou notárkou JUDr. Jitkou Lehotskou bola osvedčená pravosť podpisu T. P., ktorý zároveň pred touto osobou vlastnoručne podpísal listinu (bližšie neurčenú - pozn. odvolacieho súdu). Keďže obžalovaný podľa vlastných tvrdení bol hospitalizovaný v nemocnici v Ružomberku, nie je vylúčené, že všetky príslušné doklady týkajúce sa leasingu mohol podpísať samotný obžalovaný aj počas hospitalizácie v Ružomberku, ktorá mala trvať od 3.2.2011 do 11.2.2011. Je nesporným faktom, že podpisy na príslušných listinách obžalovaný doposiaľ nenapadol. Rovnako nie je sporné ani to, kto prevzal kúpnu cenu vo výške 35.880,00,- Eur, resp. 25.116,- Eur po odpočítaní akontácie (prvej splátky) vo výške 10.764,00,- Eur. Podľa listinného dôkazu na č.l. 250 spisu, peniaze vo výške 25.116,- Eur zaslala leasingová spoločnosť na účet vedený vo C. č. XXXXXXXXXX/XXXX a príjemcom platby mal byť práve obžalovaný T. P. LUCHO. V uvedených súvislostiach obžalovaný v rámci svojho vyjadrenia k výpovedi svedka I. G. uviedol, že bolo to tak, že v čase celej akcie bol v nemocnici a keď sa vrátil, stroj bol preleasingovaný a peniaze boli na účte. Obžalovaný v konaní pred odvolacím súdom potvrdil, že skutočným príjemcom týchto finančných prostriedkov bol on.

Výpovede obžalovaného a svedkov, ktorí podľa názoru obžalovaného majú vypovedať v jeho prospech (JUDr. Mgr. T. N., C. A., S. J., S. J., T. J., K. Z., S. P., O. C., T. U., O. D.) v okolnostiach danej veci krajský súd vyhodnotil ako nedostatočne spôsobilé na preukázanie nevinu obžalovaného.

Nemožno sa stotožniť s názorom obžalovaného, že vzťahy obžalovaného, svedka I. G. s poškodenou leasingovou spoločnosťou boli občianskoprávne, resp. obchodnoprávne a súd pri aplikácii zásady ultima ratio z trestného pohľadu vec nemal posudzovať. V uvedených súvislostiach odvolací súd uvádza, že základom pre uplatnenie trestnoprávnej zásady subsidiarity trestnej represie, ktorá je jednou zo základných zásad trestného práva a vyžaduje, aby štát uplatňoval prostriedky trestného práva zdržanlivo, to znamená, predovšetkým tam, kde iné právne prostriedky zlyhávajú alebo nie sú efektívne, lebo trestné právo a trestnoprávnu kvalifikáciu určitého konania ako trestného činu je potrebné považovať za ultima ratio, teda krajný prostriedok, je spoločenská nebezpečnosť činu. Tá je určovaná predovšetkým povahou a závažnosťou spáchaného trestného činu, t.j. najmä, spôsobom vykonania činu a jeho následkami, okolnosťami, za ktorých bol čin spáchaný, mierou zavinenia páchatel'a, jeho pohnútkou. V posudzovanom prípade sa obžalovaný dopustil úmyselnej majetkovej činnosti, ktorou spôsobil väčšiu škodu na majetku poškodeného, a to vo výške 25.665,- EUR. Je teda zrejmé, že o spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaného nemôžu byť žiadne pochybnosti a jeho trestnoprávna zodpovednosť je celkom namieste, a to aj napriek tomu, že k spáchaniu trestného činu došlo v rámci súkromnoprávných vzťahov, čo je v prípade majetkových trestných činov bežné. V okolnostiach danej veci sa krajský súd nestotožňuje s názorom obžalovaného, že ochranu subjektívnych práv poškodenej leasingovej spoločnosti neprípustne prevzali orgány činné v trestnom konaní a tým došlo v danom prípade k porušeniu zásady subsidiarity trestnej represie.

K výroku o treste

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výhovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela.

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa názoru krajského súdu súd prvého stupňa pri rozhodovaní o treste zohľadnil všetky rozhodné okolnosti a príslušné zákonné ustanovenia. Trest bol ukladaný v zmysle zásad pre ukládanie trestov prihliadajúc na generálnu a individuálnu prevenciu, proporcionálnosť a tiež personálnosť trestu.

Krajský súd v zmysle vyššie uvedených právnych úvah s prihliadnutím na § 38 ods. 3 Tr. zák. (tzv. prevahu poľahčujúcich okolností), zistil, že okresný súd uložil obžalovanému zákonný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, teda na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zákonným podmienkam zodpovedá aj podmienené odloženie tohto trestu na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov.

K výroku o náhrade škody

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo ak by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho, súd odkáže poškodeného na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. Poškodeného treba označiť jeho menom a priezviskom, dátumom a miestom narodenia a miestom bydliska. Ak je poškodeným právnická osoba, treba ju označiť jej obchodným menom alebo názvom, sídlom a identifikačným číslom podľa záznamu v obchodnom registri, živnostenskom registri alebo inom registri.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, tento krajský súd nemohol meniť, ani naprávať, pretože odvolanie bolo podané iba v prospech obžalovaného (samotným obžalovaným). V tejto veci bol teda krajský súd limitovaný rešpektovaním zásady reformatio in peius (zákaz zmeny k horšiemu), ktorá mu nedovoľovala rozhodnúť vo výroku o náhrade škody inak, ako to učinil okresný súd. Krajskému súdu nie je zrejmé, aké dokazovanie ohľadne náhrady škody by presiahlo rámec trestného konania, nakoľko výška škody spôsobenej trestným činom bola riadne ustálená súdnym znalcom Ing. K. V. na sumu 25.665 EUR, ktorá je aj súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytykané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.